

Publicerad 2021-01-01 15:12 av Judas Ekholm

[Nytt år sägs det vara. Ååå, så spännande!

Bjuder på en vredgad repris, eftersom jag äts upp av spleen och handlingsförlamning, ångest och fysisk smärta. Ta det för vad det är: ett skrik från en gosse utan ryggrad.]

Anuskyssen - rebell i bojor

•••

I begynnelsen skapades Intet
av Intets prostituerade harlekin .
Ur Intets sköte,
där dogmernas ivrare plaskar,
stöptes en mullrande stämman;
kontrollens självmördare:

Stämman var min.

Mina break-a-leg-breakdansande ord
är inte fabricerade av bokstäver,
de är fogade av blod och konvulsioner.
Tatuerade i vredgad tystnad
där stormen harklar sig av skam
och massan torterar sig med slätstrukenhet.

•

Jag vandrar ensam mot er arma armé
genom er svältfödda poesi,
där varje stavelse polerats meningslös.
Mitt avlatsbrev författas inte med gåsfjäder,
det hamras in med slägga:
Faktureras från höften;
testamenteras till Statens klaffar,
som kramas till sot.

•

När jag dechiffrerat era portkoder,
snattat era drömmar,
och våldtagit era retoriska orgier,
skall jag skära ut min tunga,
strimla den till en självständig enhet,
och korsfästa den i varje debatt;
kallt som ett kvinnohjärta,
svart som liv,
evig som den flammande eldens kön.

•

Nej, det är inga rebusar.
Jag menar allt jag dreglar
på pergamentet.
Gåtorna är uppdyrkade lår,
talande och malande.,
ivrigt väntande på
att gäckas och betäckas,
att stäckas och befläckas.

Ni fäller era offer

som ni vägrar lära känna.
O paria! O paria!
Jag hyllar er med mitt kväkande.
Ni har plomberat mitt svalg,
men min skampåle i hjärtat ryter vidare
till knytnävars taktfasta slag.
Min musik är slavens kedjerassel,
mina strofer hans spasmer;
där enbenta fötter gjuter mitt kaos
i er stiliserade tristessetik.

•

Att baklänges krypa
till det vanhelgande korset,
nutidens vältaliga bila,
och stjäla er myntdiande G-d,
pussla isär hans trovärdighet,
och idissla fragmenten i Sakrisvinstian,
det är min gåva till kollekten.

•

Marionetter i kättingar,
inpiskade flagellanter,
förkrympta katekesnekrofiler,
papistiska proselyter:
Jag utmanar er!
Jag hudflänger min dikt,
seriekrockar mina synapser,
filtrerar mitt prunkande hat,
raffinerar min tiltade andemening,
och perforerar min tättslutande ångest.

Mellan mina tandkronor
förlöses ett kletigt skratt,
som hostas upp av föraktet

som ni planterar i min förgiftade magsäck.

Ni flyr i panik

när gapflabbet väller ut

utan livlinor eller preventivmedel

och träffar det heroinvita samvete

ni aldrig haft användning för.

•

Så rullas jag in

till skrankets gälla åtal,

som en tjur på en arena.

Matadoren har ersatt sitt svärd

med papyrus och klubba.

Mina horn är nerfilade,

jag stängas med mina lungor.

•

Jag har skändat det besudlade,

det som påstås vara

oskulden i cirkulär kvadrat.

Ett luder med gloria.

En statsmakt utan testiklar,

utan längtan efter empatisk erektion.

•

Jag har respekterat det onämnbara,

polemiserat mot politrukerna,

sårat osanningen i vitögat,

och tänkt förbi

den förseglade moraliteten,

som snitslad väser runt makten.

Ni smider era ränker,

gör vaggvisor av dödsdomar:

Tonsatta nekrologer

undertecknade med skökornas sigill:
Treenfaldigheten.

•

I förfalskat vankelmod
dissekerar ni era formuleringar,
trubbiga som lansetter,
lätta som bly,
under småpåvarnas lupp,
innan ni proppar ner dem
i min ansiktsmynning,
vilken returnerar en dödsrosslande rekyl:

•

Bönen är anuskyssen i all sin prakt:
Man knäböjer och suger
patriarkens styva hållning,
krampaktigt gripande efter det underliv
som bara självmordet läker.

•

Allt blir till
i det att upprorets lågor
läskar min törstande
uppfläкта strupe,
och röda strålar av motvärn
kletar ner pöbelns aftondräkt.

•••